

[Oluf Pedersen.]

en rente på omkring 3 pct., medens Danmark får sit boligbyggeri finansieret til 6—7 pct. Det vil sige, at boligbyggeriet koster Danmark det dobbelte af, hvad boligbyggeriet koster Norge. Det er resultatet af den tvivlsomme form for statsfinansiering, vi har her i landet.

Axel Ivan Pedersen: Når den del af landet, som ligger omkring Limfjorden, og i særlig grad den del, der ligger ved den vestlige ende af fjorden, gang på gang påkalder offentlighedens og lovgivningsmagtens interesse, er det ikke uden grund. Der foreligger på disse egne store problemer og opgaver, der må påkalde offentlighedens bevågenhed, fordi de indeholder store erhvervsmæssige muligheder. Det kan heller ikke nægtes, at denne landsdel — med rette eller urette — har følt sig stedmoderligt behandlet i forhold til det øvrige land. En medvirkende årsag hertil har naturligvis været den kendsgerning, at den gennemførte lovgivning på flere områder ikke er blevet fulgt op af de bevilgende myndigheder.

Således har den diskussion om Thyborønprojektet, som er blusset op med fuld styrke, skabt en vis usikkerhed i befolkningen. Man er begyndt at tvivle på, om også viljen er til stede til at føre denne lovgivning ud i livet. Usikkerheden er ikke blevet mindre ved, at lodsejerne fortrinsvis ved den østre del af Limfjorden — på trods af den enighed, der blev skabt ved 1946-lovens gennemførelse — nu har rejst deres gamle krav om en fuldstændig lukning af kanalen.

Sammen med borgmester Wolhardt Madsen, Skive, og sognerådsformand Edv. Christensen, Thyborøn, har jeg som repræsentant for „Thyborøn fri“-udvalget deltaget i forhandlinger med disse lodsejere, og ved denne forhandling gav de samme lodsejere, som forleden opsøgte trafikministeren og landbrugsministeren, udtryk for, at de i virkeligheden ville være tilfredse, såfremt 1946-loven blev ført ud i livet, og når de fremførte kravet om total lukning, var det for at understøtte bestræbelserne i så henseende, selv om de naturligvis måtte holde på, at deres principielle krav gik ud på total lukning. Jeg vil gerne takke den højt-

ærede trafikminister for det svar, han gav lodsejerudvalget, men vil tilføje som min mening, at om total lukning kan der ikke blive enighed.

Tilbage står problemet om arbejdets videreførelse, og i denne forbindelse må jeg måske pege på, at befolkningen oppe ved Thyborøn og Limfjorden — og dermed mener jeg beboerne i Thyborøn og Harboøre, Limfjordens fiskerbefolkning og befolkningen i de vestlige Limfjordskøbstæder — er bekymret over, at de 10 mill. kr., som den højtærede trafikminister ønskede til arbejdets videreførelse, har holdt flyttedag, selv om de dog stadig — omend på en egen måde — figurerer på finansloven.

Det har også bekymret befolkningen, at de sagkyndige, som har beskæftiget sig med problemet Thyborøn, har lagt så stor uenighed for dagen — jeg tænker først og fremmest på professor Per Brun, dr. Rüdinger og den hollandske ekspert van Veen, hvortil nu kommer professor Lundgrens sidste indlæg i diskussionen.

Det er et indlæg, som ikke er uinteressant, og som i virkeligheden stærkt understøtter de synspunkter, som såvel fiskerbefolkningen som de vestlige Limfjordsbyers repræsentanter i sin tid gjorde sig til talsmænd for, navnlig det synspunkt, at man ikke behøvede at bygge sluserne ved Thyborøn, men kunne løse problemet ved digeanlæg langs visse kyststrækninger ved Limfjorden.

Det kan ikke nægtes, at disse tanker forekommer meget interessante, så meget desto mere som de dækker den indstilling, fiskerbefolkningen ved Limfjorden og byernes repræsentanter i sin tid havde til problemerne, og måske har udviklingen siden 1946 yderligere bekræftet berettigelsen af en sådan udgang af sagen. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at der ved en sådan plans eventuelle realisation med digeanlæg ved visse af fjordens kyststrækninger yderligere må skabes regulerende faktorer på den vestlige Limfjord med øen Mors som et betydningsfuldt led heri — f. eks. indsnævninger af visse farvande ved dæmning, eventuelt forsynet med nødvendige sluseanlæg til regulering af vandstanden. Selv om jeg nærer nogen betænkelighed ved at fjerne mig fra det kompromis, som blev indgået i 1946, kan man vel fornuftigvis ikke modsætte sig, at der bliver foretaget